HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ואפילו יורש. של מלוה: **מוחל.** שהלוה לו נתמעט לגוקא כלום מלגמ' מחמת המוכר והרי מחלו לגמרי. ר"מ ליה ליה דשמואל הלכך סמכה דעתה ולא [ה] מיישינן דלמא חזיל ומחיל ליה ורבנן ליה דשמואל הלכך לא סמכה דעתה דסברה חזיל ומחיל ליה: **אימ לאו דשמואל דלמי** בעי חזיל ומחיל ליה: **והכא בשמה קא מיפלגי.** כלומר אם היה מקנהו קרקע כדמי שטר זה ולמי לא קנה המלוה את הקרקע ללא סמכה דעתה דבעל קרקע אבל בשמה סבר ר"מ דסמכה דעתה לכיון דליתניתיה מיגא לו שביק לדידי ומחיל לאחריני ומר סבר אשה נמי לא סמכה דעתה במלוה על פה במאי פליגי בדרב הונא אמר רב [ד]דאמר רב הונא אמר רב [ב]מנה לי בידך תנהו לפלוני במעמד שלשתן קנה מר סבר כי קאמר רב ה"מ בפקדון אבל מלוה לא ומר סבר [ג]לא שנא מלוה ולא שנא פקדון נימא כתנאי התקדשי לי בשטר ר"מ אומר אינה מקודשת ור' אלעזר אומר מקודשת וחכ"א [ד]משמין את הנייר אם יש בו שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת האי שטר ה"ד אילימא שט"ח דאחרים קשיא דר"מ אדר"מ אלא בשט"ח דידה ובמקדש במלוה קא מיפלגי א"ר נחמן בר יצחק הכא במאי עסקינן בגון שקדשה בשטר שאין עליו עדים ור"מ לטעמיה דאמר [ה]עדי חתימה כרתי ור' אלעזר לטעמי' דאמר [ו]העדי מסירה כרתי ורבנן מספקא להו אי כר"מ אי כרבי אלעזר הלכך שמין את הנייר אם יש בו שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת ואיבעית אימא כגון שכתבו שלא לשמה ובדר"ל קמיפלגי דבעי ר"ל [ז]שטר אירוסין שכתבו שלא לשמה מהו הויה ליציאה מקשינן מה יציאה בעינן לשמה אף הויה נמי בעינן לשמה או דלמא הויות להדדי מקשינן מה הויה דכסף לא בעינן לשמה אף הויה דשטר לא בעינן לשמה בתר דבעיא הדר פשטה [ו]ויצאה והיתה [ט]מקיש הויה ליציאה מר אית ליה דר"ל ומר לית ליה דר"ל ואי בעית אימא דכ"ע אית להו דר"ל והכא במאי עסקינן שכתבו לשמה ושלא מדעתה ובפלוגתא דרבא ורבינא ורב פפא ורב שרביא קמיפלגי [י]דאיתמר כתבו לשמה ושלא מדעתה רבא ורבינא אמרי מקודשת רב פפא ורב שרביא אמרי אינה מקודשת נימא כהני תנאי דתניא [י]עשה לי שירים נזמים וטבעות ואקדש אני לך כיון שעשאן מקודשת דברי רבי מאיר וחכ"א אינה מקודשת עד שיגיע ממון לידה האי ממון ה"ד אילימא אותו ממון מכלל דת"ק סבר אפי' אותו ממון נמי לא אלא במאי [י]בו מקדשא אלא לאו בממון אחר ושמע מינה במקדש במלוה קמיפלגי וסברי דכ"ע [יא]ישנה לשבירות מתחלה [ועד] סוף והוה מלוה מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר המקדש במלוה מקודשת ומר סבר המקדש במלוה [יב]אינה מקודשת לא דכולי עלמא מקדש במלוה אינה מקודשת והכא בישנה לשבירות מתחלה ועד סוף קמיפלגי מר סבר אינה

המוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו מחול. י"מ היינו טעמא דמחלו מחול משום דקנין שטר חינו אלא מדרבנן ולא אלים להפקיע כח הרשאה שלא יוכל למחול אותו וכן משמע בפרק מי שמת (ב"ב דף קמז:) דקנין שטרות חינן אלא מדרבנן [א]: **כי** קאמר רב **בפקדון אבל במלוה לא.** ות"ת למאי לא קאמר דכ"ע כי קאמר רב לפילו במלוה והכא מיירי במעמד שלשתן וקמיפלגי דסבר כמאן דאמר לעיל מלוה מחול מחול ומחלו מחול היינו דוקא כשאין הלוה בפניהם אבל כשהוא בפניהם [ב]אי מחלת מילי דשוינהו רבנן הלכתא גלי טעמא במס' גיטין [ג]: **בפקדון.** לפיתיה בעין וסמכה דעתא דמקבל: **נימא לאפוקי.** במקדש במלוה: **הפקדתי לי בשטר גרס.** ולא גרס הכא בשטר חוב: **אינה מקודשת.** ואפי' הנייר שוה פרוטה דלמא דעתה להתקדש בפרוטת הנייר מלגמ' כמה דכתיבא ביה: **ר' אלעזר אומר מקודשת.** ואפי' אין בנייר שוה פרוטה כדמפרש טעמא לקמן מי משום דמקדש במלוה מקודשת מי משום דמשמינן לקמיה: **שמין אם הנייר.** דלעתה נמי מנייר: **קשיא דר"מ אדר"מ.** דהא תניא לעיל המקדשני לי בשטר חוב ר"מ אומר מקודשת: **אלא לאו בשטר חוב דידה.** שיש לו עדים עליה: **בשטר שאין לו עדים עליו.** שטר אירוסין קתני שכתב לה על הנייר הרי את מקודשת לי ולא התנים עליו עדים מלגמ' מסרו לה בפני עדים. פלוגתא דר"מ ורבי אלעזר במסכת גיטין [ד] גבי גט דקתני ר' אלעזר אע"פ שאין עליו עדים מלגמ' נתנו לה בפני עדים כשר שאין העדים חותמים על הגט מלגמ' מפני תקון העולם: **כרתי.** משוי ליה ספר כריתות: **מספקא להו בהאי לי כר"מ אי כרבי אלעזר.** וסבירא להו דלעתה נמי מנייר הלכך שמין כו'. ולפי התירוץ הזה נראה בעיני מלגמ' גרסה דהא רבינן ומש"ה לגמ' אינה מקודשת מלגמ' ומכ"ש שמין את הנייר אם יש בו שוה פרוטה מקודשת ואפילו שאין שוה פרוטה [ח] לפי' מספק לן אם הנייר שוה פרוטה או לא כדמפרש בגמ' ומשמע מיהא כי כשהוא לגבי עצמו (רשב"ם ב"ב קמ:). **ואפילו יורש.** של מלוה, מדחל. ומכאן הוא מלגמ' שנתמעט לו שטר המלוה מלגמ' לזכות בחוב שכתוב בו במקום המלוה לו היכרא, לך לא נשתר שעבודו מן המלוה וקיימא ליה עבד לוה לגיסי מלוה ויכול למחול שעבודו (שם). במעמד שלשתן. נפקד ומפקיד ומקבל ממנה, קנאה. כך מקנו חכמים לפי שהדבר תלוי הוא בין לחכמים ולפי התקנון אכמים להקנות בקנין ובעדים (שם קמד:). ומתלת לכתמא בלא טעמא הוא, ולפי שהדבר נהוג בין הסוחרים והחנוונים מקנו את הדבר בקנין בתמריה במעמד שלשתן, לפי שאין קנין מועיל בדבר שאין בעין (שם קמה:). ה"מ פקדון. דקני ליה כי היכי דאיתא לגיסי (גיטין יג:). **לא שנא מלוה.** ופע"ג דלהלן בעין ניתנה ואינה בעין (שם יג:). **עידי מסירה כרתי.** ממעמת הגט אינה מן התורה אלא מדבריהם לפי שאין קנין לשטר זה כתב קלא לתכונית הגט קלי ולא מחמת ידי עדים (שם ט:). **עידי חתימה כרתי.** עיקר השטר זו היא מחמתו (שם ג:). דכי כתיב וכתב דקלא מחמת עדים היא עיקר (לעיל ט:). **מה יציאה בעינן לשמה.** דכתיב וכתב לה, לשמה (שם ט:). **הויה דכסף לא בעינן לשמה.** שהכסף נותן לה טובת הנאה (שם). **הדר פשטה ויצאה והיתה.** שהרי עיקר שהשטר קונה נמשך מכאן ולמדנו (שם). **שלא מדעתה.** קודם שכתבתה לה נתלך כך שהיתה וקבלתה, ונבדלוה קלי והלך להן כתבה ולא מדעת לגיסי (שם). **עשה לי שירים.** לגמרין מסלי, ואקדש אני לך. נכתב פעולתך (ב"ק צה:). **ישנה לשבירות מתחלה ועד סוף.** מאומן המקבל עליו לעשות נכתב, לא גמרינן בגמרא המלאכה הוא קונה כל הכתיבות, אלא כל פורטא ופורטא לעבד קמא קמי קי מגרע (ע"ז יח:). כיון שעשה שכבו לפרוטה מתחייבה לו מיד פרוטה והוא ליה מלוה בגה (ב"ק צה:).

פרוטה מקודשת. בשטר. אירוסין, ולא בשטר חוב איירי. מקודשת. קדושי ודאי, ואע"ג דאמר לה התקדשי לי בשטר זה וקבלתו הויא מקודשת מחמת קדושי כסף אם יש בו שוה פרוטה. אינה מקודשת. ודאי אלא ספק, דהא מספקא להו [אי] הלכה כר' אלעזר. ומסתברא דמקדש בשטר מלוה אם יש בו שוה פרוטה מקודשת נמי דדעתה נמי אנירא כדאוקימנא לרבנן כדס"ד בשטר מלוה פליגי. ואיכא מ"ד דהואיל ואפיקנא משטר מלוה ואוקימנא בשטר קדושין כולהו מודו בשטר מלוה דעתה אמלוה ולא אניירא. לשמה ושלא מדעתה. ורבנן מספקא להו הלכך שמין את הנייר וכו'. **שירים.** אצעדה [במדבר לא, נ] מתרגמינן שירים.

גליון הש"ס

גמ' שמין את הנייר. ע"ל ז ע"ב תוד"ה וכי יוסף:

מוסף רש"י

המוכר שטר חוב לחבירו. שמייב לו ליה למלוה ממון ומסר לו המלוה את השטר ליל לוקח ומכרו לו וכתב לו שעבודיה, אי נמי כדפפקינן התם (ב"ב עג.) הלכתא פוחתות נקנות במסירה (רשב"ם ב"ב קמה:). **וחזר ומחלו.** המוכר שהוא מלוה מחלו ללוה, מחדול. לתמר לו ליה לוקוח לאו בעל דבריט לידי שת (כתובות פה:). **לא שנא מלוה.** מכר לו לתשון נמי מלגמ' כל זכות שהיתה לידו ולא עדיף הכי מיקוח ממלוה דאמי מחמתיה דמלוה, ומיהו מעותיו יחזיר לו מוכר לוקוח, דכל הלכתא היל דגמרי, וזה ספקיל מעותיו כשוקוח קנין לו למיב מהשוה עוכלת דכשייב דפרס לרב מפי רבותינו (רשב"ם ב"ב קמה:). **ואפילו יורש.** של מלוה, מדחל. ומכאן הוא מלגמ' שנתמעט לו שטר המלוה מלגמ' לזכות בחוב שכתוב בו במקום המלוה לו היכרא, לך לא נשתר שעבודו מן המלוה וקיימא ליה עבד לוה לגיסי מלוה ויכול למחול שעבודו (שם). במעמד שלשתן. נפקד ומפקיד ומקבל ממנה, קנאה. כך מקנו חכמים לפי שהדבר תלוי הוא בין לחכמים ולפי התקנון אכמים להקנות בקנין ובעדים (שם קמד:). ומתלת לכתמא בלא טעמא הוא, ולפי שהדבר נהוג בין הסוחרים והחנוונים מקנו את הדבר בקנין בתמריה במעמד שלשתן, לפי שאין קנין מועיל בדבר שאין בעין (שם קמה:). ה"מ פקדון. דקני ליה כי היכי דאיתא לגיסי (גיטין יג:). **לא שנא מלוה.** ופע"ג דלהלן בעין ניתנה ואינה בעין (שם יג:). **עידי מסירה כרתי.** ממעמת הגט אינה מן התורה אלא מדבריהם לפי שאין קנין לשטר זה כתב קלא לתכונית הגט קלי ולא מחמת ידי עדים (שם ט:). **עידי חתימה כרתי.** עיקר השטר זו היא מחמתו (שם ג:). דכי כתיב וכתב דקלא מחמת עדים היא עיקר (לעיל ט:). **מה יציאה בעינן לשמה.** דכתיב וכתב לה, לשמה (שם ט:). **הויה דכסף לא בעינן לשמה.** שהכסף נותן לה טובת הנאה (שם). **הדר פשטה ויצאה והיתה.** שהרי עיקר שהשטר קונה נמשך מכאן ולמדנו (שם). **שלא מדעתה.** קודם שכתבתה לה נתלך כך שהיתה וקבלתה, ונבדלוה קלי והלך להן כתבה ולא מדעת לגיסי (שם). **עשה לי שירים.** לגמרין מסלי, ואקדש אני לך. נכתב פעולתך (ב"ק צה:). **ישנה לשבירות מתחלה ועד סוף.** מאומן המקבל עליו לעשות נכתב, לא גמרינן בגמרא המלאכה הוא קונה כל הכתיבות, אלא כל פורטא ופורטא לעבד קמא קמי קי מגרע (ע"ז יח:). כיון שעשה שכבו לפרוטה מתחייבה לו מיד פרוטה והוא ליה מלוה בגה (ב"ק צה:).

מוסף תוספות

א. דקאמר התם ורבא אמר ר"נ מתנת ש"מ דרבנן ופריך והאמר ר"נ אע"ג דאמר שמואל המוכר שט"ח לחבירו וחזר ומחלו מחול וכו' מודה שמואל שאם נתנו במתנת ש"מ שאינו יכול למחול אי אמרת בשלמא דאורייתא היינו שאינו יכול למחול אלא אי אמרת דרבנן אמאי אינו יכול למחול אלמא דהיכא דיכול למחול הוי מדרבנן. תוס' סמ"ש. ב. משום דמלוה ופרוטה דעתה אמלוה ואע"ג דאפכא שמעינן להו לקמן בההיא דעשה לי שירים ונזמים וטבעת דאוקימנא כגון שהוסיף לה נופך משלו שאני הכא דלאו דעתה אשטרא ואין דעתה אלא לראי' שבה. רמב"ן. ג. אלא לבסוף. תוס' סמ"ש. ד. דאי אינה אלא לבסוף כיון שאין מתחייב שכרו אלא הכל ביחד כשנגמרה כל המלאכה ואז מחל לה בתורת קדושין לא חשיב מלוה. תוס' ב"ק צט.

תום' ר"י הזקן

[ומר סבר אשה נמי לא סמכה דעתה]. ופסק הר"ם [אישות פ"ד הי"ב] כחכמים דלא סמכה דעתה ואינה מקודשת, אע"ג דבהא דמעמד שלשתן הלכה כר' מאיר דהא דרב לא שנא פקדון [ול"ש מלוה] קנה ולא מצי למימר לאו בעל דברים דידיי את הילכך מקודשת, והלכתא בלא טעמא היא כדאיתא בגיטין [יד, א]. ובמקדש במלוה פליגי דר"מ [סבר] דאף ע"ג דאיכא בשטר שוה פרוטה אינה מקודשת דדעתה אמלוה ולא על השטר, ור' אלעזר סבר אפילו אין בשטר שוה פרוטה (אינה) מקודשת דמקדש במלוה מקודשת, ורבנן סברי מקדש במלוה אינה מקודשת, מיהו דעתה נמי אשטרא ואם יש בו שוה

פא א מיי' פ"ו מהל' ממכיה הלכה יב סמג עשין פב טוש"ע מ"מ סי' סו סעיף כג:
פב ב ג מיי' שם הלכה ח ופ"ג מהל' זכייה הל' ג סמג שם טוש"ע [שם סעי' יט] ומימן הלו סעיף ג:
פג ד טוש"ע שם סי' כח סעיף ח:
פד ה מיי' פ"ל מהל' גירושין הלכה טו טוש"ע שם סי' קל סעיף ג בהגה"ה:
פה ו טוש"ע שם סי' כח סעיף ז:
פו ז מיי' פ"ב מהלכות מישות הל' כ טוש"ע שם סעיף טו:

תורה אור השלם

1. וְיָצְאָה מִבֵּיתוֹ וְהָלְכָה וְהָיְתָה לְאִישׁ אַחֵר:
דברים כד ב